БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 К 001257 25 Кж 14
Бањалука, 13.08.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Сњежане Кудрић и Даниеле Миловановић, као чланова вијећа уз судјеловање записничара Андрее Гранолић у кривичном предмету против оптужених М. М. због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. Кривичног законика Републике Српске, оптужених Б. С. и Г. Ш. због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 39. Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Приједору и браниоца оптуженог М. М. адвоката Гордана Јовишевића из Бања Луке изјављеним против пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 К 001257 23 К од 17.06.2025. године у сједници вијећа којој су присуствовали републички јавни тужилац Светланка Бијелић, оптужени М. М. и његов бранилац Гордан Јовишевић, бранилац оптуженог Б. С. адвокат Бранко Гудало из Бања Лука и бранилац оптуженог Г. Ш. адвокат Жељко Гњатовић из Приједора, одржаној дана 13.08.2026. године је донио

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца из Приједора и браниоца оптуженог М. М. и потврђује пресуда Окружног суда у Приједору број 16 0 К 001257 23 К од 17.06.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Приједору број 16 0 К 001257 23 К од 17.06.2025. године у тачки I изреке исте пресуде оглашен је кривим оптужени М. М. због кривичног дјела тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС) и на основу тог законског прописа и чланова 42., 43. и 46. КЗ РС осуђен на казну затвора у трајању од 20 (двадесет) година. На основу члана 59. КЗ РС оптуженом М. М. у изречену казну затвора се урачунава вријеме проведено у притвору почев од 08.05.2022. године па надаље. На основу члана 108. Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС) оштећени С. Б., Н. С., Л. С., М. С. (1) и В. С. се са имовинско-правним захтјевом упућују на парнични поступак. На основу члана 99. став 4. ЗКП РС оптужени се ослобађа дужности надокнаде трошкова кривичног поступка. Под тачком II изреке побијане пресуде оптужени Б. С. и Г. Ш. на основу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС су ослобођени од оптужбе да су као помагачи починили кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 39. КЗ РС. На основу члана 108. ЗКП РС оштећени С. Б., Н. С., Л. С., М. С. (1) и В. С. су са имовинско-правним

захтјевом упућени на парнични поступак. На основу члана 100. ЗКП РС трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Против наведене пресуде жалбу је, благовремено, изјавио окружни јавни тужилац из Приједора (тужилац) у односу на осуђујући дио побијане пресуде под тачком I изреке побијане пресуде због одлуке о кривичној санкцији из члана 314. став 1. КЗ РС, а у односу на ослобађајући дио изреке побијане пресуде под тачком II због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС у вези са чланом 276. став 2. ЗКП РС, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања из члана 310. тачка в) ЗКП РС, повреде кривичног законика, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи под тачком I у осуђујућем дијелу изреке побијане пресуде и оптуженом М. М. изрекне казна затвора у дужем временском трајању у складу са законом. Док у погледу тачке II предлаже да се побијана пресуда преиначи и оптужени огласе кривим за предметно кривично дјело и изрекне казна у складу са законом, обавежу на сношење трошкова кривичног поступка или побијана пресуда у том дијелу укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Бранилац оптуженог М. М. адвокат Гордан Јовишевић жалбу је изјавио због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи санкције или пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Одговор на жалбу подијели су браниоци оптужених М. М. адвокат Гордан Јовишевић, Б. С. адвокат Бранко Гудало и оптуженог Г. Ш. адвокат Жељко Гњатовић, истичући да је жалба тужиоца неоснована, предлажући да се иста одбије и потврди побијана пресуда.

Сједница другостепеног вијећа овог суда је одржана 13.08.2026. године сходно члану 318. став 1. и 4. ЗКП РС, у присуству републичке јавне тужитељице Светланке Бијелић, оптуженог М. М. и његовог браниоца, Горана Јовишевића, браниоца оптуженог Б. С. адвоката Бранка Гудала, браниоца оптуженог Г. Ш. адвоката Жељка Гњатовића те у одсутности оптужених Б. С. и Г. Ш. који су о одржавању сједнице уредно обавјештени. На сједници је републичка јавна тужитељица остала код свих навода и приједлога изјављене жалбе окружне јавне тужитељице. Бранилац оптуженог М. М. је изложио садржај своје жалбе остајући код свих навода тих жалби и жалбених приједлога, а остао је и код навода одговора на жалбу који је уложио на жалбу тужитељице, којима се придружио и оптужени М. М.. Браниоци оптужених Б. С. и Г. Ш. су у цјелости остали код одговора на жалбу и приједлога из исте.

Суд је испитао побијану пресуду у складу са чланом 320. ЗКП РС, по наводима свих жалби и по службеној дужности да ли је повријеђен Кривични законик на штету оптуженог, имајући у виду и наводе одговора браниоца на жалбу тужиоца, изјашњења жалилаца на сједници вијећа, као и стање предметних списа, па је утврдио да су жалбе неосноване и одлучио као у изреци ове пресуде из разлога који слиједе.

Супротно аргумнетима жалбе битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС, на коју указује жалба браниоца оптуженог М. М. није учињена, јер изрека пресуде, насупрот тврдњи ове жалбе, није неразумљива и

противрјечна сама себи, нити њеним разлозима, а пресуда садржи разлоге о свим одлучним чињеницама.

Наиме, чињенични опис радњи извршења, онако како је дат у изреци побијане пресуде, потпуно је јасан и садржи опис реалне дјелатности оптуженог, који одређује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле и према посљедици. У тако датом чињеничном опису објективних радњи, јасно су уграђени и елементи свјести и воље (у намјери да лиши живота), што све заједно дефинише битне елементе бића кривичног дјела, за које је оптужени оглашен кривим побијаном пресудом. Овако конципирана изрека у свему је усклађена са разлозима датим у образложењу побијане пресуде о свим одлучним чињеницама, на којима је заснован закључак о кривици оптуженог за почињено кривично дјело. То што нема правног описа „на свиреп начин“ аутоматски не значи да је почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Члан 299. ЗКП РС захтијева да изрека пресуде садржи чињенице и околности које чине обиљежје кривичног дјела, као и оне од којих зависи примјена одређене одредбе КЗ РС. Дакле, није пресудно само да ли је ријеч свиреп изричито наведена, већ да ли из чињеничног описа у изреци пресуде јасно произилази оно што суд сматра „ свирепим начином“ извршења. Изрека побијане пресуде детаљно описује начин извршења који објективно представља свирепост (начин напада, трајање, интензитет насиља, начин наношења повреда, патњу жртве итд.) и иста није неразумљива само зато што није употребљена ријеч „свиреп“. Одлучне чињенице се морају налазити у чињеничном опису изреке, а да правна оцјена произилази из тих чињеница, јер суд утврђује одлучне чињенице у изреци пресуде и на основу њих даје правну оцјену дјела.

Надаље, начин на који су образложени разлози у побијаној пресуди, у оцјени вјеродостојности исказа свједока у смислу одредбе члана 304. став 7. истог ЗКП РС, обзиром на садржај анализе тих доказа и њихове оцјене, појединачно и у међусобној повезаности, како то обавезује одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, не даје основа за жалбене тврдње о изостанку разлога у тој оцјени и тиме изостанку разлога о одлучним чињеницама, као битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Осим тога, у датој оцјени наведених исказа свједока, и материјалних доказа спроведених на главном претресу, првенствено налаза вјештака медицинске струке (о врсти и тежини повреда, те средства и локације повређивања оштећеног) и вјештака Бранке Самарџић мастер молекуларни биолог и Божане Илић биолога (ДНК вјештачења) и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС. Правилност и ваљаност такве одлуке, са аспекта утврђења одлучних чињеница, овај суд је испитао у оквиру жалбених приговора којима се оспорава правилност и потпуност чињеничне основе побијане пресуде.

Ради тога су неосновани аргументи из жалбе и тврдња да је изрека побијане пресуде неразумљива и противријечна разлозима, да су изостали разлози о одлучним чињеницама и тиме почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС.

Осим тога, неосновани су и приговори из жалбе браниоца оптуженог М. М. којима се истиче да је првостепени суд повриједио одредбу члана 3. ЗКП РС. Ово стога што, по оцјени овог суда, првостепени суд није имао сумње у погледу било којег доказа у корист или на штету одбране, због чега, супротно наводима из жалбе, није прекршен принцип „ин дубио про рео“, садржан у цитираној законској одредби.

Такође су и у погледу правилности чињеничног утврђења у образложењу побијане пресуде дати довољно јасни и утемељени разлози, на које овај суд и упућује одбрану оптуженог из којих разлога и произилази да је оптужени након што је дана 09.03.2021. године од лица М. П. посудио његово моторно возило „Дациа Логан“ рег. ознака […] тако што је преузео контакт кључеве возила, оптужени М. М. је дана 10.03.2021. године у вечерњим часовима на обали ријеке С. у насељу Р. град П. а у близини бившег објекта за откуп коже, у намјери лишавања живота М. С. (2) употребом подесног тупо-тврдог предмета - дрвене палице више пута истог ударао по тијелу, глави, рукама и ногама а потом док се М. С. (2) налазио у лежећем полажају на леђима на земљи, његово тијело моторним возила „Дациа Логан“ рег. ознака […] превукао под дно возила, усљед чега су код М. С. (2) наступиле вишеструке повреде на глави и тијелу, и то у виду лацероконтузне повреде на чеоном и потиљачном дијелу главе, струготине на предњој страни грудног коша са крвним подливом који покрива велики дио десне стране грудног коша и стомака, лацероконтузне ране на шакама и прстима, хематома и одеротина на доњим екстремитетима, у предјелу кука и кољена, вратни дио кичменог стуба преломљен у висини између 5 и 6 вратног пршљена, за које вријеме је М. С. (2) био жив и трпио велику бол и патњу, усљед којих повреда је код М. С. (2) на крају наступила смрт, непосредно услијед оштећења витално важних можданих центара и притиска на мозак од стране крви изливене унутар лобањске шупљине, у комбинацији са преломом вратног дијела кичменог стуба а која је потпомогнута контузијама срца након чега је оптужени М. М. телефоном позвао оптуженог Г. Ш. да дође до њега у стан, што је исти и учинио заједно са лицем Д. Т. па је тако у наведеном стану М. М. рекао Г. Ш. да узме контакт кључеве моторног возила „Дациа Логан“ рег. ознака […] исто сапере на аутопраоници, те да возило врати М. П. што је Г. Ш. и учинио и возило одвезао до самоуслужне аутопраонице код бензинске пумпе Б. Г. град П. гдје је извршио прање возила, након чега око 21,00 час, Г. Ш. довози предметно возило до стамбене зграде у улици […], гдје је М. П. вратио возило и контакт кључеве, да би потом оптужени Б. С. одвезао М. М. у правцу Б. како би овај илегално прешао државну границу према Републици С., како је то све и описано у изреци побијане пресуде, сходно чему се у том смислу жалбени приговори одбране оптуженог указују без основа.

Такво чињенично утврђење је поткријепљено налазом и мишљењем вјештака Карана о задобијеним повредама оштећеног и његовој смрти. Тачан је навод жалбе да тијело оштећеног није прегажено, како је то и потврдио вјештак на главном претресу, већ да је тијело оштећеног док је лежао на леђима на земљи и био жив предметним возилом оптужени превукао под дно возила, усљед чега су настале и друге бројне повреде које је вјештак констатовао у налазу и свом исказу.

На другачије закључивање не може утицати ни то што на предметима који су изузети са лица мјеста нису пронађени ДНК трагови од оптуженог, али су пронађени трагови ДНК оштећеног М. С. (2). Док су у предметном возилу-гардероби пронађени ДНК трагови оптуженог и оштећеног, а такође у стану који је користио оптужени М. М. (сасушен траг крви на штоку од врата купатила). Такође из субјективних доказа искази свједока А. и О. цијењени их појединачано и у међусобној вези се закључује да је оштећени М. С. (2) посљедњи пут виђен 15-ак минута иза 19 часова, када је испред кафића М. отишао са оптуженим М. М. и да послије тога више нико није видио М. С. (2) у животу. Када се овом дода утврђење да је оптужени Г. Ш. одвезао возило из аутопраоне у 20:36:21 часова произилази да вријеме заједничког одласка оптуженог М. М. и М. С. (2) од 19,15 часова па до непосредно пред вријеме када оптужени М. М. позива оптуженог Г. Ш. да опере ауто, временски оквир у којем су подузете противправне радње и на лицу мјеста

настали сви кључни трагови (крв убијеног, физички контакт, оштећења возила, повреде), што с обзиром на сате одговара вечерњим сатима као времену извршења кривичног дјела назначеним у побијаној пресуди.

Правилан је закључак првостепеног суда у побијаној пресуди да из проведених доказа и повезивањем свих елемената возила као средства извршења, палице која је била у возилу у вријеме када је оптужени преузео кључ од истог, а није била када су кључ и возило враћени власнику, палица као средство извршења и њени дијелови на лицу мјеста, гардероба која није била у возилу у вријеме када је оптужени преузео кључ, а била је када су кључ и возило враћени власнику, трагови крви убијеног на предњем дијелу горњег дијела тренерке уз биолошке трагове убијеног и оптуженог, рукавице, чарапе које су пронађене у кеси заједно са горњим дијелом тренерке као и доњи дио са искључивим ДНК оптуженог, формира се затворен доказни круг који у међусобној повезаности структурише мјесто, средство, начин и посљедице извршења кривичног дјела. Када се дода чињеница да су сви предње наведени елементи настали у вријеме када је оптужени једини располагао кључем од возила па и самим возилом за које је са сигурношћу утврђено да је средство извршења кривичног дјела, уз понашање оптуженог када одмах по извршењу кривичног дјела напушта БиХ и илегално прелази у Републику С. да произилази да оптужени није само посљедња особа која је виђена са оштећеним у животу, већ и једини могући закључак да је оптужени М. М. непосредни извршилац кривичног дјела убиства на свиреп начин из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС. Његово присуство на лицу мјеста, располагање средствима извршења, директан физички контакт са убијеним М. С. (2) у тренутку наношења смртоносних повреда, интегрисано искључује постојање било какве друге рационалне могућности.

За другачије закључке, за које се залаже жалба, оспоравајући правилност чињеничне основе побијане пресуде, тврдњом да је погрешан закључак суда о идентитету оптуженог као извршиоца предметног дјела, јер оптужени, критичне вечери није био на мјесту извршења дјела и није повриједио оштећеног, те приговори у оквиру жалбеног основа повреде Кривичног закона, са аспекта правне квалификације дјела, тврдњом да се радњама, без обзира ко их је починио, не стичу битни елементи бића кривичног дјела тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС, нема основа у спроведеним доказима.

Слиједом наведеног, овај суд налази да је, чињенично стање потпуно и правилно утврђено и да је правилно примјењен Кривични закон, када су радње оптуженог, чињенично описане у изреци побијане пресуде, квалификоване као кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС.

Жалбеним приговорима браниоца оптуженог М. М. да је првостепени суд погрешно примијенио Кривични закон када је оптуженог осудио за кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС, јер у чињеничном опису изреке побијане пресуде нису садржана обиљежја предметног кривичног дјела, није основан.

Наиме, радња извршења кривичног дјела на свиреп начин не произилази из саме чињенице да је оштећени задобио бројне и тешке повреде, нити се закључак о постојању ове околности заснива искључиво на наводу да је оштећени трпио бол и патњу. Напротив, свирепост произилази из конкретно описаног начина извршења дјела, односно из укупности и слиједа радњи које је оптужени предузео према оштећеном. Изреком побијане пресуде је конкретно описано да је оптужени у намјери да оштећеног лиши

живота истог више пута ударао дрвеном палицом по глави и тијелу, (вишеструким средствима и вишеструким ударцима задобио масивне трауме у предјелу главе, прелом вратне кичме који је имао за посљедицу одузетост свих екстремитета јер се тада М. С. (2) због одузетости екстремитета није могао више бранити, уз додатно средство - возило чије дјеловање је изазвало повреде грудног коша) и када га је оборио на земљу док је оштећени лежао на леђима његово тијело превукао под дно возила при чему је оштећени за вријеме задобијања тих повреда био жив и трпио велику бол и патњу. Наведене радње не представљају само начин извршења обичног убиства већ по свом интензитету, континуитету и међусобној повезаности представљају поступање које је очигледно превазилазило мјеру насиља нужну за лишење живота. Посебно је значајно да оптужени није престао са нападом након што је оштећени већ био тешко повријеђен и оборен на тло, већ је напад наставио новом радњом подвлачењем тијела оштећеног под возило, чиме је оштећеном нанио додатне повреде и продужио његове патње. Стога се радња свирепости не може посматрати издвојено само кроз појединачне ударце палицом по глави и тијелу, већ кроз цјелину поступања оптуженог према оштећеном, које је трајало кроз више сукцесивних радњи чији је резултат био да оштећени док је још био жив трпио велике болове и патње. Чињеница да је оштећени био жив за вријеме задобијања повреда и да је трпио велику бол и патњу не представља сама по себи квалификаторну околност али представља значајну посљедицу конкретно описаног начина извршења дјела и потврђује његову суровост. При томе је за субјективан однос оптуженог према свирепом начину извршења од значаја што је оптужени након претходних удараца и након што је оштећени оборен на земљу наставио са предузимањем радњи којима је непосредно излагао оштећеног даљем повређивању. Из таквог поступања произилази свијест оптуженог о начину на који оштећеном наноси патње и пристајање на такав начин извршења.

Стога је првостепени суд правилно закључио да се у конкретном случају не ради само о умишљајном лишењу живота оштећеног праћеним уобичајним патњама које могу пратити такво дјело, већ о лишењу живота на свиреп начин, чиме је остварено обиљежје кривичног дјела тешког убиства из члана 125. став 1. тачка 1. КЗ РС.

Испитујући побијану пресуду у дијелу одлуке о казни, овај суд налази да су жалбени приговори тужиоца и браниоца оптуженог, неосновани.

Неоснован је навод жалбе тужиоца да је првостепени суд пропустио цијенити упорност оптуженог код извршења предметног дјела, нарочиту окрутност и висок степен кривичне одговорности, као и жалбени навод одбране да је изречена казна превисока и недовољно образложена.

Првостепени суд је при одмјеравању казне имао у виду све околности из члана 52. КЗ РС, а посебно тежину кривичног дјела, начин извршења, степен кривичне одговорности, ранији живот оптуженог и његово понашање након извршеног кривичног дјела. Као отежавајуће околности правилно је цијенио ранију осуђиваност и чињеницу да је оптужени након извршења дјела напустио територију БиХ због чега је за њим расписана потјерница и изручен органима гоњења.

Околности на које тужилац указује у жалби, а које се односе на вишеструко ударање оштећеног дрвеном палицом по цијелом тијелу и глави и његово накнадно превлачење возилом док је био жив и трпио велику бол и патњу, већ су обухваћене утврђеним начином извршења и правном квалификацијом дјела као тешког убиства на

свиреп начин. Стога се исте околности не могу поново вредновати као посебне отежавајуће околности без постојања додатних околности које би превазилазиле њену потребу за постојање тог облика дјела.

Неоснован је приговор одбране о недовољној образложености одлуке о казни, јер је првостепени суд навео релевантне околности које је цијенио и дао разлоге за закључак да је изречена казна примјерена конкретном случају.

Имајући у виду тежину повријеђеног заштитног добра - људски живот, начин извршења дјела, степен кривичне одговорности оптуженог, његову ранију осуђиваност и понашање након извршеног дјела, овај суд налази да казна затвора у трајању од 20 година представља сразмјерну и адекватну казну. Таква казна одговара укупности утврђених околности, а истовремено је довољна за остваривање сврхе кажњавања.

Нису основани жалбени приговори тужиоца који се односе на ослобађајући дио изреке побијане пресуде у тачки II, да је првостепени суд одбијањем приједлога тужиоца за допуну доказног поступка издавањем наредбе на приједлог тужиоца од стране суда за вјештачење који се односи на побољшање видеоснимака и увећање фајлова у назначеним ЦД-овима те израду фотодокументације руку и главе оптуженог М. М. како би се утврдио детаљ да је оптужени имао повреде на рукама и у предјелу лица неправилно примијенио одредбе ЗКП РС, на начин који је био или могао бити од утицаја на законито и правилно доношење пресуде и указује на повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС у вези са чланом 276. став 2. ЗКП РС. Из садржаја жалбе произилази да би се провођењем овог доказа јасније могле уочити повреде код оптуженог М. М. а што би по ставу жалбе представљало основ за закључак да је оптужени Б. С. који је оптуженог М. М. након догађаја превезао, знао да је оптужени М. М. претходно извршио кривично дјело.

Међутим, првостепени суд је правилно одбио приједлог тужиоца за допуну доказног поступка да суд изда наредбу за вјештачење техничком обрадом односно побољшање већ изведеног видео снимка. Наиме, предметни снимак је већ изведен на главном претресу при чему се на истом могле уочити повреде на рукама код оптуженог М. М. а како то и тужилац тврди. Чињеница да би се евентуалним побољшањем снимка ти детаљи могли јасније приказати, сами по себи не доказују да је оптужени Б. С. који је након догађаја превезао М. М. у Б. знао да је исти извршио конкретно кривично дјело. Постојање и видљивост повреда представља једну чињеницу, док је питање да ли је оптужени Б. С. те повреде видио, знао како су настале и имао свијест да помаже у извршењу кривичног дјела, питање његовог субјективног односа, је питање које се не може непосредно утврдити техничким побољшањем снимка. При томе, жалба није конкретизовала коју би нову и одлучну чињеницу таква обрада снимка омогућила утврдити, нити је приликом ранијег извођења снимка на главном петресу указивала на потребу његове додатне обраде. Стога је првостепени суд основано закључио да би се радило о непотребном понављању већ изведеног доказа и одуговлачењу поступка. Имајући у виду да је првостепени суд своју одлуку образложио и да жалба није показала да би извођење предложеног доказа било од утицаја на законито и правилно доношење побијане пресуде, није почињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 2. ЗКП РС.

Супротно жалбеним наводима првостепени суд је правилним методолошким приступом извршио оцјену свих изведених доказа на којима заснива своју одлуку.

Наводи жалбе нису успјели довести у сумњу начин на који је првостепени суд оцијенио доказе изведене на главном претресу (саслушањем свједока Р. Ј., Д. З., З. С., Д. Т. те материјалним доказима и др.) па ни коначан закључак првостепеног суда, изведен на основу савјесне оцјене свих изведених доказа сходно члану 295. став 2. ЗКП РС, о недоказаности навода оптужбе да су оптужени Б. С. и Г. Ш. починили кривично дјело тешко убиство из члана 125. став 1. тачка 1. у вези са чланом 39. КЗ РС и на основу члана 298. став 1. тачка в) ЗКП РС побијаном пресудом ослобођени од оптужбе.

О томе су у образложењу побијане пресуде изнесени потпуни, јасни и за овај суд у свему прихватљиви разлози, на које се жалилац упућује. Како аргументи жалбе нису успјели довести у сумњу чињеничну и правну основу побијане пресуде, то се приговори жалбе изјављени по тим основима, оцјењују неоснованим.

Из проведених доказа произлази да је оптужени Б. С. дана 10.03.2021. године одвезао за Б. оптуженог М. М. како би овај илегално прешао у Републику С.. У том правцу већ обављао договоре са свједоком Р. Ј. а овај повезао оптуженог са свједоком Д. З. који је по доласку оптуженог М. М. у Б. истог довезао до лица које је чамцем требало извршити превоз М. М. на другу обалу Д.. Надаље, није спорно ни да је оптужени М. М. након извршења кривичног дјела био у Републици С. и да је извршена његова екстрадиција у Републику С. (1). Све предње је резултат исказа оптуженог Б. С. који је дао у истрази, поткријепљеног исказима горе наведених свједока и наредбом овог суда од 17.03.2021. године за расписивање потјернице. Из проведених доказа произилази и да је оптужени Г. Ш. на захтјев М. М. опрао предметно возило у аутопраони и одвезао исто власнику. Побијана пресуда поставља чврсту подлогу за стварање квалитетне и јасне чињеничне основе.

Реалне радње пружања услуге превоза, оптуженом М. М. одлазак у Б., контакти са свједоцима Р. Ј. који је повезао оптуженог М. М. са свједоком Д. З. а ради илегалног преласка у Републику С. а из разлога лијечења и немогућности легалног преласка границе због мјера забране одређених од стране суда, што свједоци сагласно изјављују, тако и радња оптуженог Г. Ш. који је на захтјев М. М. опрао возило и одвезао га власнику, не могу се самостално цијенити као радње помагања, као што то жалба сматра, а да се не утврди њихова свијест и воља у односу на радње учиниоца кривичног дјела. У конкретном случају првостепени суд правилно утврђује да саме ове радње, у склопу цјелокупне процесне грађе, не пружају доказ да су оптужени поступали са умишљајем да оптуженом М. М. помогну у извршењу кривичног дјела. Зато је ову свијест и вољу која одређује умишљајно поступање у помагању, укључујући и намјеру, нужно доказати, а не само свести на могућност закључивања шта други хоће, као што то сматра жалба тужиоца кроз своје разлоге у критици чињеничне основе пресуде. С обзиром на то, остаје чврста чињенична основа за закључак како није доказано да су оптужени као помагачи учествовали у извршењу кривичног дјела које им се ставља на терет. Сходно томе чињенично стање није погрешно утврђено у склопу одлучних чињеница, како то жалба неосновано тврди.

Како се из наведених разлога, жалбе тужиоца и браниоца оптуженог, указују без основа, ваљало их је одбити, на основу члана 327. ЗКП РС и побијану пресуду потврдити.

Записничар
Андреа Гранолић

Предсједник вијећа
Др Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Биљана Аћић